

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: L.K.**, narozen ..., bytem ..., *zastoupeného Mgr. Jaroslavem Savkem, advokátem, se sídlem ul. 28. října 851/26, 415 01 Teplice*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, za účasti **osob zúčastněných na řízení: 1) Ing. L.M.**, nar. ..., bytem ..., **2) obec Bohy**, se sídlem Bohy 31, 331 41 Kralovice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2015 č. j. RR/2586/14,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 10. 2. 2016 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2015 č. j. RR/2586/14, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kralovice, odboru výstavby, ze dne 5. 5. 2014 č. j. OV/9230/14 Pech, sp. zn. OV/276/2013-Pe (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení pana Ing. L.,M. vydáno územní rozhodnutí o

umístění stavby „malá vodní elektrárna na pozemku st. p. 25/2, 92, parc. č. 331, 336, 337, 905, 906/1, 906/2, 915 v kat. území Bohy“ (dále též „stavba“).

II. Žaloba

Žalobce v žalobě nejprve shrnul dosavadní průběh správního řízení a dále uvedl jednotlivé žalobní námitky. Žalobce namítal, že správní orgány neposoudily vliv stavby na životní prostředí, přestože stavba podléhá posouzení dle zákona č. 100/2001 Sb. příloha č. 1, kategorie II/3.4. Žalobce uvedl, že i původní záměr žalobce byl v roce 2007 před jeho zpětvzetím posuzován právě ve vztahu ke splnění podmínek citovaného zákona. Tvzení správního orgánu, že stavba nepodléhá posuzování podle citovaného zákona, je v rozporu s platnou právní úpravou.

Žalobce je dále toho názoru, že správní orgán v průběhu řízení pochybil, jelikož po odpadnutí důvodů pro přerušení řízení ho nevyrozuměl o pokračování v řízení a k projednání žádosti nenařídil veřejné ústní jednání spojené s ohledáním na místě. V případě, že byl žadatel vyzván k odstranění rozporů v projektové dokumentaci (žádosti), musí mít účastník řízení možnost vnést námitky proti doplněné žádosti, a to do lhůty veřejného ústního jednání. Pokud správní orgán neposkytne lhůtu k uplatnění námitek, jedná se o vadu řízení. Žalobce dále namítal, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný nevyžaduje ze strany žadatele ani splnění podmínek, které sám stanovil v předcházejícím rozhodnutí. Stavba má být totiž umístěna v souladu s grafickou přílohou rozhodnutí, ve které jsou uvedeny odstupy. V příloze je uvedeno „změna 1.2014“, přičemž v minulé příloze bylo uvedeno „změna 4.2013“. Ani specifikace této přílohy však nerespektuje stanovisko odvolacího orgánu, tj. název, číslo výkresu, zpracovatel. Specifikace je totožná s tím, co bylo uvedeno ve zrušeném rozhodnutí ze dne 30. 7. 2013.

Další žalobní námitku žalobce opíral o ust. § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákoník, dle kterého platí, že se vlastník zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat. Zakazuje se přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka, bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se to opírá o zvláštní právní důvod. V řízení správní orgány nezkoumaly působení všech výše uvedených možných vlivů na pozemky a stavby žalobce, a přesto vydaly rozhodnutí o umístění stavby. Žalovaný nesprávně zamítl námitky žalobce, které se týkají imisí. Správní orgán byl povinen vyžadovat posudek znalce či znaleckého ústavu, kterým by bylo zcela nepochybně dokázáno vyloučení poškození staveb, pozemků či života a zdraví žalobce a jeho rodiny, a to např. v případě povodně. Stanovisko Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje je nedostatečné, žadatel měl předložit nejméně znalecký posudek, kterým by bylo postaveno najisto, jaké negativní vlivy stavba skutečně má, zároveň by tím bylo odpovězeno na otázky týkající se hluku, otřesů a podobně uvedené v námitkách. V této souvislosti žalobce dále namítal, že žalovaný nesprávně přesouvá otázky týkající se hluku, otřesů a jiných podobných vlivů až do řízení o povolení stavby. V řízení o povolení stavby již tyto otázky řešit nelze. Žalobce je tohoto názoru, že se žalovaný s těmito námitkami, které žalobce uvedl již v odvolání, nedostatečně vypořádal.

Žalobce se rovněž domnívá, že projektant odpovědný za vypracování projektové dokumentace a stavebník (žadatel) nesmí být jedna a tatáž osoba. V dané věci je žadatelem o vydání územního rozhodnutí pan Ing. L.M. (osoba zúčastněná na řízení č. 1), přičemž tato osoba je rovněž odpovědným projektantem. Projektová dokumentace tak byla zpracována osobou vyloučenou, jelikož práva a povinnosti žadatele jsou zde v rozporu s právy a povinnostmi odpovědného projektanta, který např. podle ust. § 159 odst. 1 stavebního zákona odpovídá za respektování požadavků z hlediska ochrany veřejného zájmu.

Žalobce závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného, replika žalobce a vyjádření OZNŘ

Žalovaný se k jednotlivým námitkám žalobce vyjádřil následujícím způsobem. V námitce týkající se posuzování vlivů na životní prostředí žalobce dle názoru žalovaného neuvedl nic, čím by zdůvodnil, jak touto problematikou mohou být dotčena jeho subjektivní práva. Žalobce ani neuvedl konkrétní argument týkající se údajné nesprávnosti napadeného rozhodnutí v souvislosti s vypořádáním této odvolací námitky. Odvolací námitkou se žalovaný zabýval na str. 12 a 13 napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že skutečnost, že v roce 2007 byl posuzován vliv na životní prostředí, neznamená, že stejně bude správní orgán postupovat i v aktuálním řízení. V mezidobí totiž vešla v platnost novela zákona č. 100/2001 Sb., která ve vztahu k posuzování vlivu na životní prostředí zavedla jiný postup, což žalobce nevzal v patrnost.

Ve vztahu k procesním námitkám žalobce ohledně konání veřejného jednání, možnosti uplatnění námitek a vyrozumění o pokračování v řízení žalovaný uvedl, že námitka žalobce je obecná a žalobce ani neuvádí, jak touto problematikou mohou být dotčena jeho subjektivní práva. Ohledně námitek, že správní orgán nevyžaduje ani splnění podmínek, které sám předcházejícím rozhodnutím stanovil, žalovaný uvedl, že z této námitek není zřejmé, o splnění jakých podmínek se mělo jednat, a nelze tak na tuto výtku konkrétně reagovat.

K námitce týkající se posuzování vlivů na životní prostředí žalovaný uvedl, že se s touto námitkou vypořádal dostatečně na str. 17-22 napadeného rozhodnutí. To, že žalobce není spokojen s tím, jako žalovaný vypořádal námitku věcně, neznamená, že ji vypořádal nedostatečně. Ohledně povinnosti vypracovat znalecké posudky žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí.

Žalovaný považoval za nedůvodnou i námitku ohledně vyloučení projektanta. K této námitce se žalovaný vyjádřil již v napadeném rozhodnutí na str. 13. Názor žalobce je ve vztahu k této otázce nesprávný, jelikož žalovaný postupoval v souladu s ust. § 152 odst. 2 stavebního zákona. Dle žalovaného není navíc zřejmé, jak se tato námitka dotýká žalobcových subjektivních práv.

Závěrem žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

V replice žalobce uvedl, že po podání žaloby dne 6. 3. 2016 byl v médiích uveřejněn záměr Povodí Vltavy vybudovat na řece Berounce přehradu. Podle studie by mohla vzniknout přehrada na čtyřech místech: Roztoky, Branov, Nezabudice a Čertova skála. Přehrada by zasáhla území až 38 km nazpět, tj., v každém případě by realizace přehrady zasáhla i území stavby. Tento záměr musel být znám nejen orgánům, které se v řízení vyjadřovaly, ale zejména příslušnému stavebnímu úřadu, tak i žalovanému. Předmětná stavba je v rozporu s veřejným zájmem.

Osoba zúčastněná na řízení č. 1) pan Ing. L.M. (žadatel) ve svém vyjádření k replice žalobce uvedla, že studie „Protipovodňová ochrana dolní Berounky – studie retenční nádrže“ byla zpracována v listopadu 2015 a zveřejněna dne 25. 2. 2016. Po veřejné diskusi, v rámci které se vznesl proti záměru odpor, bylo konstatováno, že retenční nádrž v parametrech podle zmiňované studie je nerealizovatelná. K tomu Ing. L.M. předložil soudu vyjádření náměstka ministra zemědělství ze dne 28. 6. 2016.

Osoba zúčastněná na řízení č. 2) obec Bohy se k žalobě nevyjádřila.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Zdejší soud při rozhodování ve věci vycházel z právně významných skutečností vyplývajících ze správního spisu. Dne 21. 12. 2012 podal Ing. L.M. [osoba zúčastněná na řízení č. 1), dále též „žadatel“] žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby malé vodní elektrárny MVE Podkrašovský mlýn, říční km 93,6 Berounka na pozemcích st. 25/, 92, parc. č. 330/1, 331, 336, 337, 906/1, 906/2 a 905 v katastrálním území Bohy. Součástí správního spisu jsou souhlasná závazná stanoviska a vyjádření dotčených orgánů ke stavbě. Součástí je vyjádření Městského úřadu Kralovice, odboru výstavby, ze dne 17. 5. 2007 o tom, že záměr stavby není v rozporu se záměry územního plánování, přičemž toto rozhodnutí bylo vydáno k projednání dle zákona č. 100/2001 Sb. Souhlasné závazné stanovisko poskytl dne 8. 8. 2012 i Městský úřad Kralovice, odbor regionálního rozvoje a územního plánu. Součástí spisu je rovněž souhlasné závazné stanovisko Městského úřadu Kralovice, odboru životního prostředí ze dne 15. 8. 2012 ve spojení se stanoviskem ze dne 16. 8. 2012 a 20. 8. 2012. Dne 16. 7. 2012 vypracoval své stanovisko dle ust. § 45i odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. i Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, ve kterém uvedl, že záměr nemůže mít významný vliv na evropsky významné lokality a ptačí oblasti. Krajský úřad Plzeňského kraje následně ve sdělení ze dne 30. 1. 2013 uvedl, že záměr stavby malé vodní elektrárny nepodléhá zjišťovacímu řízení dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. K záměru žadatele udělilo souhlas i krajské ředitelství Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje dne 25. 6. 2012 a Povodí Vltavy jakožto správce toku dne 24. 1. 2013. Součástí spisu je také vyjádření Českého rybářského svazu ze dne 21. 4. 2009 o tom, že s výstavbou záměru souhlasí. Obec Bohy ve stanovisku ze dne 5. 4. 2012 se ke stavbě

vyjádřila také kladným způsobem. Součástí spisu je rovněž stanovisko Městského úřadu Kralovice, odboru životního prostředí, ze dne 24. 7. 2013 k řízení, jímž jsou dotčeny pozemky určené k plnění funkcí lesa, ve kterém byl udělen souhlas se stavbou. Kladné stanovisko k záměru udělila i Státní energetická inspekce dne 18. 3. 2013.

Součástí správního spisu je protokol z veřejného ústního jednání konaného dne 14. 2. 2013. Podáním ze dne 19. 4. 2013 změnil žadatel svou žádost o vydání územního rozhodnutí tak, že ze žádosti vypustil návrh na umístění mostku přes mlýnskou strouhu, přičemž v dalším zůstala žádost beze změny. Spolu s tímto podáním žadatel zaslal upravenou projektovou dokumentaci. Opatřením správního orgánu I. stupně ze dne 30. 4. 2013 byla oznámena účastníkům řízení a dotčeným orgánům změna v podkladech k rozhodnutí a k projednání této změny bylo nařízeno veřejné ústní jednání na den 30. 5. 2013.

Dne 30. 7. 2013 vydal správní orgán I. stupně územní rozhodnutí o umístění stavby. K odvolání žalobce ze dne 12. 8. 2013 bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 11. 2013 a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Prvoinstanční rozhodnutí bylo žalovaným zrušeno mimo jiné z důvodu rozporů v projektové dokumentaci a žádosti a dále z důvodu absence závazných stanovisek Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje a orgánu státní správy lesů Městského úřadu Kralovice ve správním spisu.

Po vrácení věci zpět ke správnímu orgánu I. stupně byl žadatel výzvou ze dne 3. 1. 2014 vyzván ve lhůtě do 31. 3. 2014 k doplnění žádosti o stanovisko Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje a k odstranění rozporů v projektové dokumentaci a žádosti. Zároveň v této výzvě správní orgán I. stupně za účelem doplnění žádosti přerušil řízení. Žadatel dne 17. 2. 2014 předložil souhlasné stanovisko Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje ze dne 4. 2. 2014, ve které hygienická stanice uvádí, že nedojde ke zhoršení životních podmínek obyvatel v dané lokalitě ve vztahu k hlukové studii, která je součástí projektové dokumentace, a že záměr není v rozporu s předpisy v oblasti ochrany veřejného zdraví. Dále předložil upravenou projektovou dokumentaci označenou jako „změna 01.2014“. Dále předložil rovněž hluková studie ze dne 15. 1. 2014 vypracovaná společností MERTL AKUSTIKA s.r.o., resp. Ing. M.M., osobu autorizovanou k výkonu úředního měření hluku, hladin akustického výkonu, zvukové izolace staveb a konstrukčních prvků a mechanických vibrací. V hlukové studii je uvedeno v na str. 7, že hluk vyzařovaný přes železobetonovou kobku tloušťky cca 30 cm a neprůzvučné dveře s min. neprůzvučností 25 dB vyhoví u nejbližší obytné stavby hygienickým limitům pro denní i noční dobu a lze tak stavbu do dané oblasti instalovat.

Na základě doplněných podkladů vydal správní orgán I. stupně dne 5. 5. 2014 dle ust. § 79 a 92 stavebního zákona a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby malá vodní elektrárna na pozemku st. p. 25/2 (ostatní plocha), st. p. 92 (zastavěná plocha a nádvoří), parc. č. 331 (zahrada), parc. č. 336 (trvalý travní porost), parc. č. 337 (ostatní plocha), parc. č. 905 (ostatní plocha), parc. č. 906/1 (vodní plocha), parc. č. 906/2 (vodní plocha), parc. č. 915 (ostatní plocha) v katastrálním území Bohy. V části rozhodnutí zabývající se podmínkami pro umístění stavby správní orgán uvedl, že stavba bude umístěna v souladu s grafickou přílohou rozhodnutí, která obsahuje výkres současného

stavu území v měřítku katastrální mapy se zakreslením stavebního pozemku, požadovaným umístěním stavby, s vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemku a sousedních staveb. Dále správní orgán stanovil podmínky pro provedení části stavby, která nevyžaduje vydání stavebního povolení (elektrická přípojka) a další podmínky pro projektovou přípravu stavby. V rozhodnutí se správní orgán I. stupně rovněž vypořádal s námitkami účastníků řízení (žalobce), které byly uplatněny v průběhu správního řízení. Tyto námitky zamítl.

Proti prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 5. 5. 2014 podal žalobce dne 21. 5. 2014 odvolání. Odvolání obsahovalo víceméně shodné námitky, jako žalobce uplatnil v žalobě. O odvolání rozhodl žalovaný dne 16. 12. 2015 rozhodnutím č. j. RR/2586/14, které žalobce napadl právě projednávanou žalobou.

Při jednání soudu o žalobě žalobce setrval na svých žalobních tvrzeních a žalovaný argumentoval shodně, jako v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí.

Soud žalobu **shledal nedůvodnou**.

Soud při rozhodování vycházel z těchto zákonných ustanovení:

Dle ust. § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění účinném do 31. 12. 2012, platí, že: „*Předmětem posuzování podle tohoto zákona se záměry uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorii II a změny těchto záměrů, pokud změna záměru vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena, nebo pokud má být významně zvýšena jeho kapacita a rozsah nebo pokud se významně změní technologie, řízení provozu nebo způsob užívání; tyto záměry a změny záměrů podléhají posuzování, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení.*“

Dle přílohy č. 1 citovaného zákona v kategorii II (záměry vyžadující zjišťovací řízení) spadají pod *bod 3.4 vodní elektrárny s celkovým nainstalovaným výkonem výroby od 10 Mwe do 50 Mwe*.

Podle ust. § 7 zákona č. 100/2001 Sb., platí, že: „*Předmětem zjišťovacího řízení je upřesnění informací, které je vhodné uvést do dokumentace, a to se zřetelem na: a) povahu konkrétního záměru nebo druhu záměru, b) faktory životního prostředí uvedené v § 2, které mohou být provedením záměru ovlivněny, c) současný stav poznatků a metod posuzování. U záměrů a změn záměrů uvedených v § 4 odst. 1 písm. b), c), d), a e) je cílem zjišťovacího řízení také zjištění, zda záměr nebo jeho změna má významný vliv na životní prostředí, případně zda záměr může samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit území evropsky významné lokality ptačí oblasti, a zda bude posuzován podle tohoto zákona.*“

Dle ust. § 18 zákona č. 360/1990 Sb., výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě: „*Autorizovaný inženýr je v rozsahu oboru (§5), popřípadě specializace, pro kterou mu byla udělena autorizace, oprávněn vykonávat tyto vybrané a další odborné činnosti: a) vypracovávat dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí a projektovou dokumentaci staveb (včetně*

příslušných územně plánovacích podkladů) s výjimkou těch pozemních staveb, které jsou zvláštním předpisem, územním plánem nebo rozhodnutím orgánu územního plánování označeny za architektonicky nebo urbanisticky významné; tato výjimka se nedotýká uzavírání závazkových vztahů podle obecných právních předpisů, b) podílet se na vypracování projektové dokumentace pozemních staveb, které jsou zvláštním předpisem, územním plánem nebo rozhodnutím orgánu územního plánování označeny za architektonicky nebo urbanisticky významné a které jsou vypracovávány autorizovaným architektem, c) vypracovávat územně plánovací podklady a příslušné části územně plánovací dokumentace,.... g) vydávat odborná stanoviska, zpracovávat dokumentaci a posudky, pro dílčí hodnocení vlivu staveb na životní prostředí, a to i pro účely řízení před státními orgány,....“

V ust. § 152 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu: *„Stavebník je povinen pro účely projednání záměru podle tohoto zákona opatřit předepsanou dokumentaci. Vyžaduje-li zákon zpracování projektové dokumentace osobou k tomu oprávněnou, je stavebník povinen zajistit zpracování projektové dokumentace takovou osobou, pokud nemá potřebné oprávnění sám.“*

Při projednávání žaloby vycházel soud z jednotlivých žalobních bodů, kterými žalobce vymezil předmět přezkumného řízení a vycházel též ze samotného předmětu řízení před správními orgány, kterým bylo umístění předmětné stavby postupem podle ustanovení § 79 a § 92 stavebního zákona. Soud vycházel z jednotlivých žalobních tvrzení, která lze rozčlenit do čtyř oblastí.

V první oblasti žalobce tvrdil, že správní orgány neposoudily vliv stavby na životní prostředí, neboť tato stavba, takovémuto posouzení podléhá. V daném žalobním bodu soud vycházel z obsahu ustanovení § 4 zák. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů životního prostředí, kterýžto § 4 v odst. 1 písm. c) praví, že *předmětem posuzování podle tohoto zákona jsou záměry uvedené v příloze 1 k tomuto zákonu kategorii II a změny těchto záměrů, pokud změna záměru vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena, nebo pokud má být významně zvýšena jeho kapacita a rozsah nebo pokud se významně změní technologie, řízení provozu nebo způsob užívání; tyto záměry a změny záměrů podléhají posuzování, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení.* V návaznosti na tuto přílohu je nutno konstatovat, že u vymezení záměrů vyžadujících zjišťovací řízení se pod bodem 3.4 uvádějí vodní elektrárny s celkovým instalovaným výkonem výroby od 10 MWe do 50 MWe elektrického výkonu generátoru. V daném případě je nutno konstatovat, že předmětem žádosti žadatele Ing. M. bylo vybudování malé vodní elektrárny s výkonem do 100 kW, která ve vztahu k této kategorii je stavbou podlimitní a nespadá tedy pod povinnost zpracovat a posuzovat vliv této stavby na životní prostředí. Pro otázku posouzení vlivu stavby na životní prostředí byly použity kromě této právní argumentace též konkrétní podklady a vyjádření dotčených orgánů k umísťované stavbě, které dodaly souhlasná závazná stanoviska. Správní orgán I. stupně i žalovaný se podrobně vypořádaly s otázkou, proč není zapotřebí provádět zjišťovací řízení nejen podle zák. 100/2001 Sb., ale ani podle zák. 114/1990 Sb. o ochraně přírody a krajiny v návaznosti na jeho ustanovení § 45h a § 45i. Na tuto argumentaci, kterou soud akceptuje jako zákonnou, lze pouze odkázat v rozsahu odůvodnění rozhodnutí žalovaného na jeho str. 12 a 13.

V druhém žalobním tvrzení se žalobce dovolával procesního pochybení správního orgánu I. stupně, ze kterého dovozoval zásadní vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé a vytýkal správnímu orgánu, že pochybil, když po odpadnutí důvodu pro přerušení řízení žalobce nevyrozuměl o tom, že se v řízení pokračuje a že nebyla žalobci dána dostatečná lhůta k podání námitek. V tomto směru soud vycházející z obsahu správního spisu shledal, že v daném případě nelze dovodit obligátní povinnost správního orgánu, nařídít ve věci veřejné jednání, pakliže se jednalo o etapu jednání, v kterém se projednávalo doplnění spisové dokumentace. V této fázi tedy není zákonný podklad pro obligatorní vedení veřejného jednání a projednání celé záležitosti. Veřejné jednání v dané věci již proběhlo a jeho výsledky také byly brány v potaz při rozhodování o věci samé. Je nutno konstatovat, v průběhu řízení žadatel Ing. L.M. byl výzvou ze dne 3.1.2014 vyzván k tomu, aby doplnil další podklady a to stanovisko KHS Plzeňského kraje ke stavbě a odstranil rozpory v projektové dokumentaci a v žádosti ve lhůtě do 31.3. 2014 a současně bylo stavebním úřadem rozhodnuto o přerušení územního řízení. Následně sdělením ze dne 19.3.2014 stavební úřad všem účastníkům územního řízení, tedy včetně žalobce, sdělil, že se mohou seznámit s podklady pro rozhodnutí s tím, že po uplynutí 15 dnů od doručení tohoto sdělení stavební úřad ve věci rozhodne. Správní orgán poučil žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům, poskytl žalobci lhůtu 15-ti dnů, která se i soudu jeví jako plně dostatečná k tomu, aby se seznámil s podklady. V tomto směru je nutno konstatovat, že postup správního orgánu I. stupně, který přímo nevyrozuměl žalobce o tom, že v řízení bude pokračováno, signalizuje porušení § 65 odst. 2 správního řádu, nicméně toto procesní pochybení nemohlo mít zásadní vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, protože z kontextu věci je zřejmé, že řízení bylo přerušeno na dobu odstraňování neúplnosti žádosti žadatele, a to konkrétně do 31.3.2014 a poté, kdy tato lhůta uplynula, odpadl důvod pro přerušení řízení a správní orgán v řízení pokračoval. Proto pouhé nevyrozumění žalobce o tomto kroku není vadou, která by mohla mít fatální vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, takže v tomto směru ani tato výtky nebyla soudem shledána důvodnou.

Soud se v rámci druhého okruhu žalobních tvrzení zabýval i otázkou určitosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zejména ve vazbě na jeho výrok pod bodem II., kdy v tomto výroku odkazoval na grafickou přílohu rozhodnutí, která měla specifikovat umístění stavby. V tomto směru soud shledal, že takováto příloha skutečně je součástí správního orgánu I. stupně a stupeň zpracování této grafické přílohy a kontext věci ve svém celku vede soud k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nutné považovat za srozumitelné a nejedná se o procesní vadu, která by měla podstatný vliv na rozhodnutí ve věci samé.

Ve třetí oblasti žalobních tvrzení žalobce vytýkal správním orgánům, že nezkoumaly působení možných vlivů na pozemky, které jsou ve vlastnictví žalobce a které sousedí s pozemkem, na kterém je stavba umístěována. Žalobce vytýkal správním orgánům, že nevedly dokazování v tomto směru a neobstarávaly si podklady, zejména posudky znalců či znaleckého ústavu, které by mohly vyloučit poškození staveb, ohrožení života či zdraví žalobce a jeho rodiny v souvislosti s umístěovanou stavbou. V tomto směru je nutno konstatovat, že otázkou emisí se zabýval žalovaný správní orgán podrobně, jak dokládá jeho argumentace na straně 17-20 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tyto argumenty soud akceptuje, shledává je zákonnými a dodává, že žalobce neuváděl žádné konkrétní projevy tvrzených imisí, ale pouze v obecné rovině se dovolával možného ohrožení. Otázkou emisí a

posuzování těchto vlivů se skutečně správní orgán zabýval a je také jeho pravomocí se těmito otázkami zabývat. Tuto otázku, dříve spornou, co do věcné příslušnosti, 6 vyřešil zvláštní senát Nejvyššího správního soudu v usnesení z 27. července 2011 pod čj. Konf 10/2011-7 a rozhodl, že rozhodování o takovýchto námitkách skutečně přísluší stavebnímu úřadu a to ve fázi stavebního řízení. Pokud se správní orgány v řízení o umístění stavby touto otázkou podrobně nezabývaly, pak tento postup je v souladu s rozhodovací praxí správních soudů, což dokládá např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7. 2016, sp.zn. 9 As 68/2016, dostupné na www.nssoud.cz. V tomto směru je tedy nutno konstatovat, že tato výtky také není shledána důvodnou.

Čtvrtou výtku žalobce mířící na to, že v dané věci byla porušena zásada, že projektant odpovědný za vypracování projektové dokumentace a stavební žadatel nesmí být jedna a tatáž osoba, a to z důvodu případného střetu zájmů, vyhodnotil soud výtku také jako nedůvodnou. Nedůvodnost této výtky prakticky vyplývá z konkrétního ust. § 152 odst. 2 stavebního zákona, které ukládá stavebníkovi za povinnost opatřit si dokumentaci s tím, že pokud je potřeba, aby dokumentace vytvořila osoba k tomu oprávněná, je stavebník povinen dokumentaci zajistit od takové osoby, pokud nemá potřebné oprávnění sám. Takže pokud Ing. M. jako stavebník vypracoval projektovou dokumentaci v dané věci, nebyl tento postup v rozporu se stavebním zákonem.

Žalobní výtky soud vyhodnotil jako nedůvodné a na podkladě ustanovení § 78 odst. 7 soudního řádu správního žalobu zamítl.

V.

Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán náhradu nákladů nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

O nepřiznání náhrady nákladů osobám na řízení zúčastněných soud rozhodl na podkladě ustanovení § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť těmto osobám soud neukládal v řízení žádnou povinnost, s jejímž splněním by takové náklady vznikaly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 22. listopadu 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.

Za správnost: K.

předseda senátu